

**Μηνιαῖον σύγγραμμα εἰκονογραφημένον
 ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
 ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝΙΕΤΕΙ 1889**

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας διὰ νεωτάτης ἐγκυκλίου του πρὸς τοὺς κ.κ. Γυμνασάρχας, Σχολάρχας, Διευθυντὰς Ἑλλ. σχολείων καὶ Ἑλληνοδιδασκάλους ὡς καὶ τὸ Γενικὸν Διευθυντήριον τῶν Δημοτικῶν Σχολείων δι' ἑτέρας ὁμοίας πρὸς τοὺς Δημοδιδασκάλους τοῦ Κράτους, συνιστῶσιν αὐτοῖς τρίτην ἤδη φοράν τὸ «Παιδικὸν Περιοδικόν» ὡς μίαν ὠφέλιμον εἰς τοὺς νέους καὶ τὴν ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ εἰσαγωγὴν τοῦ σωτηριατικῆν εὐ μάλιστα πρὸς μετάδοσιν ἠγίων γνώσεων παντοίων καὶ προτρέπει αὐτοὺς νὰ ἐργασθῶσιν ὅπως καταστήσωσιν ἀξιόλογον ὄργανον διδασκαλίας τὸ «Παιδικὸν Περιοδικόν», πρὸς ὃ ἡ κοινωρία ἀνεγνώρισε τὴν μᾶλλον τιμητικὴν θέσιν μεταξὺ τῶν ὁμοίας γνώσεως περιοδικῶν.

Ἐκδίδεται τακτικῶς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν

N. A. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΜΙΧ. Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

*Τῇ εὐγενεῖ συνεργασίᾳ τῶν δοκιμωτέρων παρ' ἡμῖν λογογράφων,
 παιδαγωγικῶν, ποιητῶν καὶ μουσικῶν κ.κ.*

ΒΑΛΑΒΑΝΗ ΙΩΑΚΕΙΜ, ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΟΥ Δ., ΒΕΡΓΟΥ Β., ΓΑΛΑΝΟΥ Μ.,
 ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ Κ., ΚΑΒΑΣΙΑΔΟΥ Α., ΔΕΛΕΚΟΥ Μ., ΜΟΣΧΑΚΗ Η'Ν.,
 ΜΗΕΝΑΚΗ ΝΙΚ., ΝΙΚΟΛΑΡΑ ΑΝΔ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Π.,
 ΠΑΡΑΣΧΟΥ ΑΧΙΛΛΕΩΣ, ΠΕΤΡΩΦ ΙΩΑΝΝΟΥ, ΣΚΟΚΟΥ ΚΩΝΣΤ.,
 ΚΑΝΑΚΑΚΗ ΝΙΚ., ΛΑΜΠΕΛΕΤ Ν., ΜΗΕΚΑΤΩΡΟΥ Σ., ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣ Θ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΗΛΩΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἐ.λ.λ. δι' ὄρ. 3, ἐν τῷ ἔξωτερικῷ γρ. χρ. 3 1|2, ἐν Ρωσσίᾳ ρούβ.λ. ἀργ. 2

Εἰς τοὺς φροντίζοντας πρὸς ἐγγράφην συνδρομητῶν ἀποστέλλεται διαφορὰ δωρεᾶ.

ΓΡΑΦΕΙΑ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ»

Ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ὁμήρου ἀριθ. 15, ὀπισθεν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν Κων/πόλει, Βιβλιοδετεῖον κ. Ν. Κ. Γεράρδου, ἐν Γαλατῇ, Πενμπτοπαζαρον, Σαχσι γάν
 Πᾶσα ἐπιστολὴ ἀπευθυντέα πρὸς τὸ Παιδικὸν Περιοδικὸν εἰς Ἀθήνας

ΤΟ "ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ,, ΕΝ ΤΑΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΙΣ

Ἰπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἡ ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα «Ἐθνικὴ» ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 29 Ἀπριλίου ε. ε. βιβλιοκρισίαν περὶ τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ», ἢ ἐγγνωμότως ἀναδημοσιεύομεν ἐνταῦθα φρονεῖντες ὅτι οὕτω εὐχαριστοῦμεν καὶ ε. ὄς συνδρομητὰς ἡμῶν.

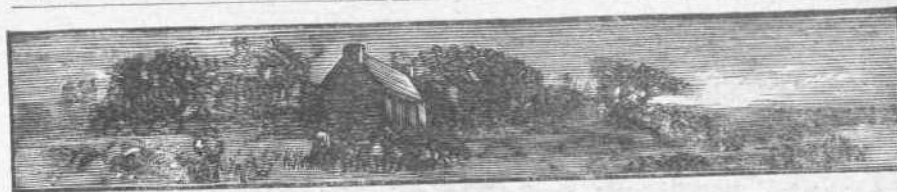
Ἀπὸ τριετίας ἐκδίδεται ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον μηνιαῖον σύγγραμμα ἀντί τριδράχμου ἐτήσιος συνδρομῆς σκοπὸν ἔχον τὴν ἡθικὴν ἀνάπασιν καὶ διαμόρφωσιν τῶν παιδῶν. Χθές ἐλάβομεν τὸ φυλλάδιον τοῦ μηνὸς Μαΐου ἐκ τῆς ἀναγγώσεως τοῦ ὁποῦ ἀρίστως ἀπεκομίσασμεν ἐντυπώσεις, δὲν θεωροῦμεν δ' ἄσκοπον νὰ φέρωμεν ἐκτεταμένως τὸν λόγον ἐπ' αὐτοῦ. Ἐν τῇ καταστάσει, ἐν ἣ διατελεῖ σήμερον ἡ πολιτεία, θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον, ἂν ἡ κυβέρνησις καὶ οἱ πολῖται συνέτρενον τὰ δημοῦ σκοποῦ περιοδικὰ κτινα παραλαμβάνοντα τὸν παῖδα ἐκ τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας, ἐν ἣ αἱ ἐντυπώσεις καὶ αἱ γνώσεις, ἄς προσπορίζεται, ἐντυποῦμεναι βαθύως ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ διαμένουσιν ἀνεξίλειπτοι καθ' ἅπαντα τὸν μετέπειτα κοινωνικὸν αὐτοῦ βίον, παραδίδουσιν ἀνδροῦμενον τῇ κοινωνίᾳ πολίτην χρηστὸν τὴν ψυχὴν καὶ τὸ ἦθος. Δὲν εἶναι ζήτημα γρηῃζον ἀναπτυξέως, ὡς παραδεδομένον παρὰ πάντων ὅτι χρηστοὶ πολῖται καθίστανται ἐκείνοι οἵτινες ἐκ παιδῶν ἀνεπλάσθησαν καὶ διεμορφώθησαν τὴν ψυχὴν ἐπὶ ἀσαλεύτων ἡθικῶν βάσεων καὶ γνώσεων ὠφελίμων. Καὶ τὸν σκοπὸν τούτου ἔχει νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ «Παιδικὸν Περιοδικόν». Λάβετε καὶ ἀναγνώσατε ἐν οἰοδῆποτε τεύχος αὐτοῦ· προσέξατε εἰς τὰ τερατὰ διηγήματά του καὶ τὰ χαριτωμένα ποιηματάκια του, δι' ἃ συγχάρομεν ὑπὸ καρδίας τὸν ποιητὴν αὐτῶν κ. Ν. Α. Κοτσελόπουλον γνωστὸν καὶ ἐξ ἄλλων ὠραίων ἔργων του, καὶ θὰ ἴδῃτε καὶ θὰ αἰσθανθῆτε χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃτε γεννώμενα ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν αἰσθήματα φιλοπατρίας, εὐσπλαγγίας, ἀγάπης, σεβασμοῦ, ἀφοσιώσεως καὶ τόσα ἄλλα. Τὰ αἰσθήματα ταῦτα γεννώμενα ἐν τῇ ἀπαλλῆ καρδίᾳ τῶν τρυφερῶν ὑπάρξουν γνωρίζετε ποῖα ἀποτελέσματα θέλουσιν ἐπιφέρει μετέπειτα; Σωτήρια, ἀνεκτίμητα θέλουσι παρασκευάσει ἄνδρας φιλοπατρίδας, υἱοὺς προσφιλεῖς, νέους ἐλεήμονας, πολῖτας γενναίους, μητέρας φιλοστόργους, φίλου, ἀληθεῖς, χριστιανούς κατὰ πεποθησιν καὶ ὄχι κατ' ὄνομα μόνον.

Πρὸ τῶν τοιούτων λοιπὸν ἀναμφισβητήτων ἀποτελεσμάτων· ἅτινα θέλει ἐπιφέρει ἡ ἀνάγνωσις τοῦ μοναδικοῦ μας Παιδικοῦ Περιοδικοῦ εἰς τὴν μέλλουσαν γενεάν, δὲν φρονεῖτε ὅτι οἱ πατέρες οἱ μὴ εἰσάγοντες τὸ περιοδικὸν τούτου ἐν ταῖς οἰκογενεαῖς αὐτῶν δεικνύουσιν ἀδιαφορίαν ἐνοχον, παραβλάπτοντες οὐσιωδῶς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν προσφιλῶν των τέκνων; Ἀλλὰ μὴ κατὰ τοῦτο μόνον χρησιμεύει εἰς τοὺς παῖδας τὸ εἰρημένον περιοδικόν; Μὴ δι' αὐτοῦ δὲν δύνανται οἱ παῖδες παίζοντες σχεδὸν νὰ διδαχθῶσι τόσα ὠφέλιμα πράγματα, τὰ ὁποῖα καμμίᾳ κοσμογραφίᾳ, καμμίᾳ γεωγραφίᾳ, καμμίᾳ πύργματογνωσίᾳ, καμμίᾳ ἀριθμητικῇ δὲν ἤθελε δυνηθῆ τόσον εὐμεθῶδως νὰ τοῖς διδάξῃ;

Δὲν εἴχομεν σκοπὸν διὰ τοῦ παρόντος νὰ καταδείξωμεν τὰς ὠφελείας τοῦ εἰρημένου περιοδικοῦ, ὡς πασιγνώστους· σκοπὸν εἴχομεν μόνον νὰ συνηγορήσωμεν ὑπὲρ τῆς διαδόσεως αὐτοῦ, νὰ συστήσωμεν τοῦτο τοῖς ἀναγνώσταις τῆς «Ἐθνικῆς», αἰσθανόμενοι ὅτι ἔχομεν καθήκον νὰ τὸ πράξωμεν, διότι φρονοῦμεν ὅτι ὅπωςδῆποτε ἐργαζόμενοι ὑπὲρ τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ», ἐργαζόμεθα ὑπὲρ τοῦ καλοῦ τῆς Πατρίδος.

Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἐπαρῆεν ἤδη, ὅτι τὸ καθήκον τῶ ὑπεργόρως νὰ πράξῃ συστήσαν τρεῖς μέχρι τοῦδε τὸ Περιοδικὸν τούτου εἰς τὴν κοινωνίαν ἀνεγνώρισε τὴν μάλ्लον χρημικὴν θέσιν μεταδῶν ὅμοιας φύσεως περιοδικῶν, ὡς γράφει ἐν τῇ πρὸς τοὺς Γουνασιάρχας, Σχολάρχας, Ἑλληνοδιδασκάλους καὶ Δημοδιδασκάλους τοῦ Κράτους νεωκτίτη ἐγκυκλίῳ αὐτοῦ, ὡς τὸ ἀξιόλογον ὄργανον τῆς διδασκαλίας τῆς οἰκογενείας.

Ἰδῆ οἱ γονεῖς, οἵτινες μέχρι τοῦδε δὲν ἐφροντίσαν νὰ εἰσαγάγῳσιν αὐτὸ ἐν ταῖς οἰκογενεαῖς των, ἄς σπεύσῳσι νὰ τὸ πράξῳσιν ἤδη ὑποστηρίζοντας οὕτω εἰς τὸ ἐπίμοστον ἔργον τοὺς νεαροὺς διευθυντὰς του κ. Ν. Α. Κοτσελόπουλον καὶ Μιχ. Ε. Κανακάκην, οἵτινες μετ' ἀξίλειπων ζήλου καὶ ἐπιμελείας παραδειγματικῆς ἀνήγειραν ἐκ τοῦ μηδενὸς ἔργον ἄξιον νὰ ἐπισύρῃ ὑπὲρ αὐτῶν τὴν ἐγγνωμοσύνην τοῦ ἔθνους.

ΙΟΥΛΙΟΣ

Εἰς τὸν Ἰούλιον ἐδόθη τὸ ὄνομα τοῦτο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, διότι οἱ Ῥωμαῖοι ἐσυναίθιζον ν' ἀποθανατίζωσιν οὕτω τὰ ὀνόματα τῶν μεγάλων αὐτῶν ἀνδρῶν. Πρὸ τοῦ Καίσαρος ὁ Ἰούλιος ὠνομάζετο Κουιντίλιος ἦτο, πέμπτος. Τὸν Ἰούλιον οἱ ἀρχαῖοι ἐζωγράφιζον ἄνδρα γυμνὸν μὲ σῶμα κεκαυμένον, κόμην πυρόχροον διὰ στᾶξεων δεδεμένην, κρατοῦντα ὠρίμους καρπούς. Τοῦ μηνὸς τούτου τὸ ζῳδιον εἶναι ὁ Λέων, τὸ ἰσχυρότερον τῶν τετραπόδων, ἀπεδόθη δὲ τοῦτο εἰς τὸν Ἰούλιον πρὸς ἐνδειξιν τοῦ κράτους τοῦ καύσωνος. Τὰ καύματα τοῦ ἡλίου κατὰ τὸν μῆνα τούτου λέγονται κυρικὰ, ἥ διότι οἱ κύνες κατὰ τὰς ἡμέρας ἰδίως αὐτὰς κυριεύονται ὑπὸ λύσσης, ἥ διότι ὁ ἥλιος κατ' αὐτὴν τοῦ ἔτους τὴν ἐποχὴν εἶναι πλησίον τοῦ κύνος τοῦ λαμπροτέρου τῶν ἐν Οὐρανῷ ἀστέρων.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Σημεῖα καλοῦ καιροῦ. Νέφη μετὰ τὴν βροχὴν κατερχόμενα παρὰ τὴν γῆν καὶ κυλιόμενα σχεδὸν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἑδάφους. Ἡ μετὰ κακὸν καιρὸν ἐπερχομένη ομίχλη. Ἀνεφέλος οὐρανός, νήμενος καιρὸς, ἡ ἀνεμος βόρειος. Αἱ φλόγες τῆς πυρᾶς διευθύνονται κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἄνω καὶ δὲν ταράσσονται. Ὁ κόραξ κρῶζει. Μεταβάλλεται ὁ κακός, ὅταν ἡ γλαυξ κοκκοβίξει (φωνάζει).

Σημεῖα τῆς καταιγίδος. Αἱ ἀφ' ἐσπέρας βρονταὶ· οἱ μὴ λάμποντες ἀστέρες ἐν ἀνεφελῷ οὐρανῷ. Αἱ μύϊαι εἶναι ἐνοχλητικαί· αἱ δὲ μέλισσαι ἐπιθετικαί.

Σημεῖα βροχῆς. Τὸ ἑδάφος, τὸ ἄλλας καὶ οἱ ὑαλοπινάκες τῶν παραθύρων ὑγραίνονται. Ὁ καπνός ὠθεῖται ἐν τῇ καπνοδόχῃ ἐκ τῶν ἀνωθεν. Ἡ κοπρία ἀναπτύσσει πολλὴν ὄσμη. Αἱ χελιδῶνες πετώσι παρὰ τὸ ἑδάφος. Αἱ ὄρνιθες κυλιονται ἐν τῇ σκόνῃ. Οἱ ἀλεκτόρες κράζουσι πολὺ τὸ ἐσπέρας. Αἱ νῆσσαι καὶ οἱ γῆνες παπάζοντες τρέχουσι καὶ πετώσι δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ἐνὼ διὰ μίξ ἰσπανταὶ ἀποτόμως. Οἱ ποντικοὶ κινεῦνται ἐν ταῖς κρύπταις των πλέον τοῦ συνήθους. Αἱ ἀγελάδες εἰσάγουσι τὴν κεφαλὴν των εἰς τοὺς θάμνους καὶ τοὺς φρακτάς. Αἱ μέλισσαι δὲν ἀπομακρύνονται τῆς κυψέλης, αἱ δ' ἐκτός αὐτῆς εὐρισκόμεναι ἐπανέρχονται ἐν πληθύνει καὶ μὴ φέρουσαι τὴν συνήθη συγκομιδὴν των. Αἱ περισσότεραἱ ἐπανέρχονται εἰς τὸν περιστερῶνα ἄργα. Τὰ διερχόμενα παρὰ τὸν ἥλιον λευκὰ νέφη, ὅταν οὕτως εὐρίσκονται παρὰ τὸν ὀρίζοντα, λαμβάνουσι χρῶμα ἐρυθρόν. Κύκλος ὑπολευκός περὶ τὴν σελήνην. Ομίχλη ἀνύψουμένη καὶ σχηματίζουσα νέφος. Νοτιοδυτικὸς ἀνεμος. Συχνή μεταβολὴ τοῦ ἀνέμου.

Ἐννοεῖται ὅτι εἶνε ἀσφαλῆς ἡ πρόγνωσις τοῦ καιροῦ, ὅταν πολλὰ τῶν φαινομένων τούτων παρατηροῦνται ταυτόχρονα.

ΧΑΡΑ και ΛΥΠΗ

Δέν θά λησμονήσω ποτέ τήν χαράν, τήν ὁποίαν ἠσθάνθην, ὅτε μίαν φοράν ἓνα πουλάκι εἶχε καταφύγει μόνου του εἰς τὸ δωμάτιόν μου, τοῦ ὁποίου εὔρε τὸ παράθυρον ἀνοικτόν!

Τί ἤθελε;... διατί εἰσῆλθε;... Ἄ! αὐτὰ δέν εἶνε τῆς παρουσίας ὥρας!... ἀλλ' οὔτε καί κατ' ἐκείνην τήν ὥραν, ὅτε τὸ εἶδον νὰ εἰσέλθῃ, δέν ἐσκέφθην διόλου τί ἐζήτηε ἀπὸ ἐμέ... — ἦ! ὄχι! — τί ἐζήτηε εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Ἐνθυμοῦμαι μόνον, — διότι ἤμην μικρός τότε, — ὅτι μία γραῖα γειτόνισσα, ἡ ὁποία τήν στιγμήν, καθ' ἣν εἰσῆλθε τὸ πουλάκι εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἐκάθητο εἰς τὸ παράθυρόν της, ἅμα τὸ εἶδε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἰδικόν μου δωμάτιον, ἐξέβαλε κραυγὴν τινά, τήν ὁποίαν ἐγὼ ἤκουσα καί ἐξέλαθον ὡς προελθοῦσα ἕνεκα φθόνου, διότι δέν εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἰδικόν της δωμάτιον!

Ἄλλ' ἐκείνη ἐκάθητο εἰς τὸ παράθυρον, ἄνευ ἔργου, καί πῶς ἦτο δυνατόν νὰ εἰσέλθῃ δι' αὐτοῦ εἰς τὸ δωμάτιόν της;

Ἴσως διὰ τοῦτο ἐφάνη αὐτῇ ἀτυχῆς καί ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ, διότι ἐκάθητο εἰς τὸ παράθυρον καί ἴσως θά ἠνώχλει τοὺς διαβάτας διὰ τῆς φλυαρίας της ἢ διὰ φθονερῶν βλεμμάτων, ἢ φθονερά, «ἀφοῦ ἤθελε νὰ ἀποκτήσῃ ἐκείνη τὸ πουλάκι, τὸ ὁποῖον ἦλθε εἰς ἐμένα!»

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἡ γραῖα αὐτῇ μοι εἶπεν ὅτι ἓνα γεράκι, μεγάλο πουλί, ἀπὸ ψηλὰ ψηλὰ ἔπεσε σάν κεραυνὸς ἐπάνω 'στὸ μικρὸ πουλάκι καί θά τὸ ἔτρωγε, θά τὸ ἔπινε, θά τὸ ἔπιανε τέλος μὲ τοὺς γαμψοὺς ὄνυχάς του, ἂν δέν κατέφευγεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, τοῦ ὁποίου τὸ παράθυρον ἦτο ἀνοικτόν!

Ἄλλ' ἐγὼ δέν τὴν ἐπίστευσα. «Μπᾶ!... τὴν πανοῦργα... ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου!... Ἐγὼ τὴν ἤκουσα νὰ μπήξῃ μιὰ φωνὴ ἀλλόκοτη... γιατί μπήκε τὸ πουλί 'στὸ δικό μου τὸ παράθυρο!...»

Κατ' οὐδένα λόγον δέν ἤθελον νὰ πιστεύσω ὅτι γεράκι μεγάλο ἐκυνῆγα τὸ μικρὸ μου πουλί καί ἠναγκάστη αὐτὸ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν μου!...

«Καί μὲ τοῦτο... τί;...»

Ἐπρεπε νὰ τὸ ἀρήσω νὰ φύγῃ;... «Ἄμὲ δέ!...»

Τούναντιόν ἐκλείσα ἀμέσως τὸ παράθυρον, μάλισ ἐισῆλθε τὸ πουλάκι, καί μὲ δύο τρία πηδήματα ποῦ ἔκαμα αὐτὸ καί ἐγὼ, τὸ ἔπιασα... «Τὸ εἶχα εἰς τὰ χέρια μου!...»

Ἦμην εὐτυχῆς!...

Τὸ ἐξέλαθον ὡς καλὸν οἰωνόν.

«Νὰ μοῦ ἔλθῃ 'στὰ καλά καθούμενα μέσ' στὰ χέρια μου ἓνα πουλάκι!...»
Τότε!...

Καί τί καλλίτερον οἰωνόν ἤθελα ἀπ' αὐτόν.

Λοιπὸν ἤμην εὐτυχῆς!...

Ἦγόρασα ἓνα κλουβάκι, ὀλίγο καναβοῦρι, ἓνα μικρὸ δοχεῖον τοῦ νεροῦ....

Τί ἄλλο ἔπρεπε νὰ κάμω;

Νὰ τὸ σφάξω! καί νὰ τὸ φάγω;...

Θεὸς φυλάξοι!

Καί τί θά χορτάσῃ κάνεις ἀπὸ ἓνα πουλάκι;...

«Ὅλο ὅλο ἦτανε μιὰ μπουκιὰ!... Χάπ! μιὰ καί δέν θά ὑπῆρχεν οὔτε εἰς τὴν ζωὴν, οὔτε εἰς τὸ στόμα μου!...»

Πρέπει νὰ σημειώσω καλῶς τί μοι συνέβη κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας.

Εἶχον κρεμάσει τὸ κλουβάκι ἄνωθεν τῆς θύρας τοῦ δωματίου μου.

— Ἔως ὅτου νὰ τὸ κρεμάσω, νὰ τὸ διορθώσω, νὰ ἰδῶ, ἂν ἔτρωγε τὸ πουλάκι ἀπὸ τὸ καναβοῦράκι, — διότι δέν εἴξευρα μὲ τί ἄλλο φαγητόν εἰμποροῦσα νὰ τὸ εὐχαριστήσω — παρῆλθεν ἀρκετὴ ὥρα... «ἡ ὥρα τοῦ σχολείου μου!...»

— «Αἱ! καλὰ!... μιὰ φορά θά γίνῃ αὐτό!... δέν θά γίνεταί καθ' ἓν ἡμέρα!...»

Ἐπαρηγορήθην μόνος μου τότε.

Εἰς τὸν διδάσκαλόν μου εἶπα τὴν ἐπομένην, ὅταν μὲ ἠρώτησε, διατί δέν ἐπῆγα εἰς τὸ μάθημα:

— Εἶχα δουλιὰ, δάσκαλε!...

— Καί ἔχεις ἄλλην δουλειὰ, ἀνόητε, ἀπὸ τὸ μάθημά σου καί ἀπὸ τὸ σχολεῖόν σου;...

— Ἐπῆγα, δάσκαλε, 'σ' ἓνα θέλημα ποῦ μ' ἔστειλεν ὁ πατέρας μου καί ἄργησα νὰ ἔλθω....

— Θά τὸν ἐρωτήσω ἐγὼ....

Ἄ! Διδάσκαλός μου εἶχε πολλοὺς μαθητὰς καί εἰς ὅλους τὸ ἴδιον ἔλεγε!...

Ἦμην λοιπὸν πεπεισμένος ὅτι δέν θά τιμωρηθῶ ἀπὸ τὸν πατέρα μου, ἀφοῦ δέν ἐτιμωρήθην καί ἀπὸ τὸν διδάσκαλόν μου!

«Τὴν ἐγλύτωσα εὐθηνά!»

Εἰς τὸν πατέρα μου εἶπα ὅτι ἐπῆγα νὰ μοῦ πάρῃ μέτρον ὁ ὑποδηματοποιὸς καί δέν ἦτο ἐκεῖ καί ἐπερίμενα καί ἄργησα ὀλίγον νὰ ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖόν καί... καί... καί μυρίας ἄλλας προσφάσεις!...:

Ἄν ἤξευρον, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἐγίνοντο ἀπὸ τὸ πουλάκι!...

Ἴσως τὸ ἔσφαζόν!...

Ἄλλὰ δέν ἐφθάνόν ποτε οἱ συλλογισμοὶ μου μέχρι τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ σημείου!...

«Νὰ τὸ σφάξω!...» ποτέ!

Διὰ τοῦτο τὸ ἐπεμελούμην πολὺ!... Τὸ ἡγάπων, — διὰ νὰ ἐννοήσητε πόσον, — περισσότερο ἀπὸ τὸν γάτον μου, ἓνα ὠραῖον γάτον, μὲ τὸν ὁποῖον ἔκαμα χίλια παιγνίδια, — ὅταν τοῦ ἔδενά μάλιστα ἓνα κουρελάκι εἰς ἓνα κορδονάκι καί τοῦ ἔκαμα δῆθεν τὸ ποντικί! ὦ! τότε ὁ γάτος μου ἦτον ὁ ἀγαπητότερός μου φίλος!

Ἄρ' ἦς στιγμῆς ὄμως τὸν εἶδα νὰ φθῶνῃ τὸ πουλάκι μου, περισσότερο καὶ ἀπὸ τὴν γραίαν γειτόνισάν μου, ἦ!.. τὸν ἄθλιον!!.. οὐτὲ νὰ τὸν ἴδω ἤθελα!..

Μίαν ἡμέραν εἶχα λησμονήσει κάτωθεν τῆς θύρας, ὅπου εἶχα τὸ κλουβάκι, ἓνα τραπέζι, εἰς τὸ ὅποιον ἔβαζα ἐπάνω μίαν καρέκλαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνέβαινα καὶ ἐδιόρθωνα τὸ κλουβὶ καὶ ἐτάζα ζαχαρὶ τὸ πουλάκι!..

Εἶχα λησμονήσει, ἢ μᾶλλον εἶχον ἀφήσει τὸ τραπέζι καὶ τὴν καρέκλαν, διὰ νὰ μὴ ἀργήσω πάλιν ἀπὸ τὸ σχολεῖον!..

Ὅταν ἐπέστρεψα εἶδα... ὦ Θεέ μου!.. τὸν γάτον μου ἐπάνω εἰς τὴν καρέκλα νὰ πολεμᾷ νὰ φθάσῃ τὸ κλουβὶ, διὰ νὰ πνίξῃ τὸ πουλάκι!..

Ἐρριψά' με μίαν τὸ τραπέζι καὶ τὴν καρέκλα καὶ ἐπήδησε ὁ γάτος ἀπ' ἐπάνω μου!..

— Ἄ! τὸν τρισκατάρτον!.. δὲν ἔπαθε τίποτε!..

Τὸν ἐμίσην πολὺ ἀπὸ τότε καὶ ἐπεθύμουν νὰ τὸν φυγαδεύσω καὶ ἄς εὑρισκέν ἄλλου τὰ ἐπιχειρᾷ τῆς κακίας του...

« Ἡ καρέκλα ἔσπασε μὲ τὸ πέσιμο!.. »

Μικρὸν τὸ κακὸν!.. ἀφοῦ τὸ διώρθωσα μὲ ἓν... ψεῦδος!..

— « Μητέρα!.. μητέρα!.. Ὁ γάτος ἐσπρώξε τὴν καρέκλα ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τῆς ἔσπασε τὸ πόδι!.. » Εἶπα ἀμέσως πρὸς δικαιολογίαν μου.

— « Νὰ χαθῇ γιὰ γατί;... Ἐνα σωρὸ ζημιαῖς μου ἔκαμε ἕως τώρα!.. » ἀπήντησεν ὠργισμένη ἡ καλὴ μου μήτηρ, ἐνῶ ἐγὼ παρετήρουν τὸν γάτον μήπως μὲ διαψεύσῃ!..

Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἐφοβήθη ττοιούτον φόβον ἀπὸ ζῶον!.. : Ἄν εἶχεν ὀμιλίαν ὁ γάτος, πόσα ξένα σφάλματα θὰ ἔρριπτεν ἀπὸ τὴν ράχιν του, ὁ καυμένος!..

Τέλος ἀπηλλάχην ἀπὸ τὸν φόβον αὐτόν... καὶ ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους ἀκόμη! Διότι τὸ κλουβάκι μίαν ἡμέραν τὸ ἀφήκα ἀνοιχτόν!

Ἄπὸ τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶδα νὰ καταφύγῃ τὸ πουλάκι εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἀφήνα τὸ παράθυρον ἀνοιχτόν! Ἦλπιζον ὅτι θὰ ἤρχοντο καὶ ἄλλα πουλάκια!..

Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν παρετήρησα μετὰ μεγάλης ἀπορίας ὅτι δὲν εἶχε ἔλθει κἀνὲν, εἶχα ἀφήσει καὶ τὸ κλουβὶ ἀνοιχτόν!

Μοὶ ἔφυγε καὶ τὸ πουλάκι ποῦ εἶχα!..

Ἐτιμωρήθην διὰ τὴν πλεονεξίαν μου!..

Διὰ τὰ ψεῦδη μου ὄμως;... πρὸς τὸν διδάσκαλον;...! πρὸς τὴν μητέρα μου;...!

Ἦλθε καὶ δι' αὐτὰ ὁ καιρὸς!..

Ὁ Διδάσκαλός μου εἶχεν εὑρεῖ τὸν πατέρα μου, ὁ πατήρ μου εἶχε παραπονεθῆ εἰς τὸν ὑποδηματοποιόν, ὅτι ἐξ αἰτίας του ἔχασα τὸ μάθημά μου, καὶ οἱ τρεῖς μὲ συνέλαβον ψεύστην!..

Ἡ μήτηρ μου εἶδεν ὅτι ὁ γάτος δὲν θὰ ἔρριπτε τὴν καρέκλαν, ἐὰν δὲν τὴν εἶχον ἀφήσει ἐπάνω εἰς τὴν τραπέζαν καὶ ἀπὸ τότε δὲν μ' ἐπίστευε πλέον... εἶδα κ' ἔπαθα νὰ γίνω πιστευτός!.. νὰ θεωρῶμαι φιλαλήθης!..

Ἡ γραία γειτόνισσα μ' ἔλεγε «γεράκι» καὶ ἐπὶ ἀριστόν καιρὸν δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω τί ἐννοεῖ μὲ τοῦτο.

Ὅταν μοὶ ἔφυγε τὸ πουλάκι, τὸ εἶπα καὶ εἰς αὐτὴν «Νὰ! κυρὰ γειτόνισσα!.. μοῦ ἔφυγε τὸ πουλάκι!.. Τώρα θὰ χαρῆς!..»

Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη τί μοῦ ἀπήντησε.

« Γιατί, παιδάκι μου, νὰ τὰ τυραννῆτε τὰ ταχμένα τὰ πουλάκια; Τί καταλαβαίνετε;... αὐτὸ τὸ ἐκυνηγοῦσε ἄγριο γεράκι καὶ ἦλθε εἰς ἐμένα, γιὰ νὰ σωθῆ. ὄχι γιὰ νὰ τυραννηθῆ... »

Κατόπιν ἠνόησα ὅτι ἐπεθύμει νὰ τὸ ἀπολύσω, νὰ τὸ ἐλευθερώσω. Ἄφοῦ ἐσώθη ἀπὸ τὸ ἓνα, δὲν ἔπρεπε νὰ πέσῃ εἰς ἄλλο γεράκι... εἰς ἐμένα!..

Ἐλυπήθην ὀλίγον, ἀλλ' εἶδα κατόπιν, ὅτι δὲν μοὶ παρουσιάσθη ἄλλη ἀνάγκη διὰ νὰ εἶπω ὅσα ψεῦδη εἶχα εἰπεῖ πρὶν, ὅτε εἶχον τὸ πουλάκι.

Ἐνόησα ὅτι κακὸν εἶνε νὰ τυραννῆ τις τὰ ζῶα.

Ἀκόμη δὲ περισσότερο, ὅσα ἐμεγάλωνα, τόσον ἠνθόουν ὅτι ἀπὸ τὸ ἓν κακὸν προέρχονται μυρία ἄλλα.

Καὶ ὅσκις ἐνθυμοῦμαι πόσον ἐχάρην, ὅταν συνέλαβον τὸ μικρὸ μου πουλάκι, ἐνθυμοῦμαι καὶ πόσον ἐλυπήθην κατόπιν ἐξ αἰτίας του.

Μοὶ ἐμεινεν ἡ σκέψις, ὅτι δὲν πρέπει τις νὰ ποθῆ πράγματτα, τὰ ὅποια ἐπὶ μίαν μόνον στιγμὴν δύνανται νὰ προξενήσουν χαρὰν μεγάλην, διότι συνήθως φέρουν καὶ ἀπείρους μεγάλας λύπας!

Καὶ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ὠφεληταί τις ἀπὸ τὰς σκέψεις τῶν μεγαλητέρων του, πολὺ δὲ περισσότερο καὶ ἀπὸ τὰ παθήματά των.

ΜΙΧ. Ε. ΚΑΝΑΚΑΨΗΣ.

ΤΟ ΠΛΟΙΟΝ

Φεύγει τὸ καράβι τώρα
Πᾶμε κάτω 'ς τὸ γυαλό,
Νάτο ἔστριψε τὴν πρῶρα,
Καράβι 'ς τὸ καλό.

Τὰ πανιά του κάθε κῶμα
Τοῦ τὰ βρέχει μὲ νερά
Μὰ ἐκεῖνο ὄλο πρίμα
Ταξιδεύει μιά χαρά.

Κι' ὅταν πίσω μὲ τ' ἀγέρι
θὰ γυρίσῃ τι καλὰ
Ψάρια τότε θὰ μᾶς φέρῃ
Φρέσκα, φρέσκα καὶ πολλὰ.

Φεύγει τὸ καράβι τώρα
Πᾶμε κάτω 'ς τὸ γυαλό,
Νάτο ἔστριψε τὴν πρῶρα
Καράβι 'ς τὸ καλό. Ni-Cos

ΜΙΚΡΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

μέριμνος και άνευ ένασχολήσεώς τινος ο μικρός Πέτρος έπετοϋσε από την χαράν του, διότι την προηγουμένη ήμεραν τώ έφερεν ο ράπτης μίαν ωραίαν ένδυμασίαν ναυτικήν-γαρνιρισμένην με γαλόνια.

Η μήτηρ του-την έτοποθέτησε μετά προσοχής εις τό συρτάριον και τώ ειπεν ότι θα την φορέση την έπομένην, εάν ο καιρός δεν ήτο βροχεράς.

Την έπομένην ο γλυκός ήλιος διέλυσεν όλους τους ρόβους του. Θα δυνηθή λοιπόν ο Πέτρος να επιδείξη εις τους συντρόφους του την καινούργια του φορεσιά.

Διά να μη πολυλογώ σας τόν παρουσιάζω ένδεδυμένον όπως τόν βλέπετε εις την εικόνα.

Είναι μόνος, κατάμονος, δυναται τώρα να θαυμάση τόν έαυτόν του έν άνεσει.

Τοποθετείται εμπροσθεν του καθρέπτου, στρέφει από τό έν μέρος, στρέφει από τό άλλο και εξακολουθει να παρατηρή. 'Ο γριακός δεν ζκρώνει καθόλου! Εφαρμόζεται καλά εις τους ώμους του.

Ο Πέτρος ύψώνει την κεφαλήν του διά να φαίνηται καλλίτερον ο ωρκίος λαιμοδέτης του και ρουσκώνει τό πανταλόνι του θέτων τας χείρας του εις τά θυλάκιά του.

Τώρα όλα είνε καλά!... ή νέα του φορεσιά τώ πηγαινει θαυμάσια. Βεβαίως θα επισύρη τόν γενικόν θαυμασμόν! Είνε πολύ υπερήφανος, διότι θα δώση την χείρά του εις την μεγάλην του αδελφήν διά να υπάχωσιν εις την εκκλησίαν. Μετά μεσημβριαν είναι έλευθερος καθ' ολοκληρίαν. Θα υπάγη όπως συνήθως, εις συνάντησιν των φίλων του, οι όποιοι θα ήναι συνηθροισμένοι εις την πλατείαν του μύλου.

— Θα έκαμνες καλλίτερα, Πετρακή, να έβγαζες την καινούργια σου φορεσιά, τώ λέγει ή μαμά του βλέπουσα αυτόν έτοιμον να εξέλθη: θα ήσκι πλέον έλευθερος.

— Σε πικρακαλώ μαμά, τή λέγει, χρησέ με να την χαρώ όλίγον τώρα!... να την φορέσω μόνον σήμερα.

— Τότε πρόσεχε μη λερωθής πρό πάντων μην υπάχης εις τό μικρόν δάσος-του μύλου.

Τοποθετείται εμπροσθεν του καθρέπτου... και εξακολουθει να παρατηρή.

«Να βγάλω την καινούργια μου φορεσιά, σκέπτεται ο μικρός μας κύριος, αλλά μόλις την είδον εις την σκοτεινήν γωνίαν της εκκλησίας, και θα ήτο κρίμα αντ' αυτής να φορέσω την έλευσινήν αυτήν βλούζαν την στακτερήν.

«Ο Πετρακής υπεσχέθη εις την μαμά του, ότι θα φυλάξη την παραγγελίαν της και εξήλθεν.

Η πλατεία διαίρεται εις δύο στρατόπεδα: τους μεγάλους και τους μικρούς. Οι μεγάλοι, δώδεκα έως δεκαπέντε έτων, εξέλεξαν ως ιδιόν των μέρος πλησίον της γερύρας: εις φράκτης όλίγον πυκνός τους χωρίζει από ένα λειμώννα, ο όποιος τελειώνει

Αρχίζει λοιπόν τό παιγνίδιον...

εις μίαν λόγμην. Έδώ είνε τό θέατρον των δρόμων, του κυνηγητού και των πολέμων, όπου κερδίζουν συχνότατα τσυγκρανίσματα και σχισίματα των φορεμάτων. Οι μικροί διασκεδάζουν παίζοντες τόν κρυπτόν όπισθεν των μεγάλων καστανεών και κάποτε τους βόλους ή την σκούραν. Συνήθως ο μικρός Πέτρος πηγαινει εις τό παιγνίδι με τους μικρούς.

Αλλ' αυτήν την Κυριακήν, εύρίσκει πολύ φυσικόν ν' αναμνηθή με τους μεγάλους και ακόμη μόλις τους κρίνει αξίους αυτού: φορεί τόσον ωραίαν ναυτικήν ένδυμασίαν.

— Αϊ Πετρακή, δεν έργεσαι να παίξωμεν τόν κρυφτό; του φωνάζει από τόν φράκτην ένα παιδάκι οκτώ έτων, ο συνήθης αυτού σύντροφος.

— Όχι, μ' άρέσει καλλίτερον να τρέξω τώρα.

— Τότε δεν θα παίξης πλέον μαζί μας;

— Τό κρυφτό με στενοχωρεί πολύ.

— Έ! καλά, πήγαινε στο καλό.»

Σήμερα οι μεγάλοι διωργάνωσαν έν λαμπρόν κυνήγιον — άνευ όπλων! Οι

Κράκ!... μία άκανθα άποσπῆ έν τεμάχιον από τό πανταλόνι του!

μὲν παίζουν τὸ μέρος τῶν ἐλάφρων καταδιωκομένων ὑπὸ τῶν κυνηγῶν· οἱ ἄλλοι, καὶ ὁ Πετράκης εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ παίζωσι τὸ μέρος τῶν σκύλλων, τὸ ὁποῖον εἶνε μετρία μὲν ἀλλὰ κοπιαστικὴ ὑπηρεσία.

Ἀρχίζει λοιπὸν τὸ παιγνίδιον, καὶ ὁ Πετράκης λαμβάνει τὸ μέρος του μὲ ὄλην τὴν καρδίαν· ἡ δυστυχισμένη ἐλαφος παρ' ὀλίγον νὰ συλληφθῇ...

Εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ παιγνιδίου ὁ μικρὸς μὰς Πέτρος ἐλησμόνησε τὰ πάντα, καὶ τὰς συμβουλὰς τῆς μητρὸς του καὶ τὸ ὄραϊόν του πανταλόνι. Δὲν βλέπει τώρα ἄλλο τι παρὰ τὴν λείαν του, ἣτις ζητεῖ καταφύγιον ἐν μέσῳ τῶν δένδρων. Ὁ Πέτρος ὄρμηξ εἰς καταδιώξιν τῆς· ἡ ἀπόστασις ἐλαττωταὶ εἰς ἕκαστον βῆμα... ἐκτείνει τὴν χεῖρα...

Ποῖος δύναται νὰ τὸν κρατήσῃ;... Ὁ Πετράκης προχωρεῖ ὄτε... κρᾶκ, κρᾶκ, μίαν ἄκκνθα ἀποσπᾷ ἐν τεμάχιον ἀπὸ τὸ πανταλόνι του!

Ἄνάνηυσον τώρα ἐν ἀνέσει, πτωχῆ ἐλαφος! Μαζὺ μὲ τὸ βῆκος τοῦτο ἀπέπτη καὶ ὄλη ἡ ζέσις τοῦ ἐχθροῦ σου.

Χαίρε, ὦ παιγνίδιον! Πῶς νὰ διασκεδάσῃ τώρα, ὅπου εἰς κάθε κίνημα βλέπει τὴν στακτιάν φόδραν τοῦ πανταλονίου του, ἣτις φαίνεται ἀπὸ τὴν μεγάλην σχισμαδατὴν ὁποῖαν τῷ ἔκαμιν ἡ ἄκκνθα; Μακρὰν τώρα ἡ ὑπερηφάνεια τῆς πρωίας! Πῶς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν;

Τέλος ἀποφασίζει νὰ ἐπανελθῇ... Ἄναχωρεῖ προσπαθῶν νὰ κρύψῃ τὰ ράκη του καὶ τέλος φθάνει ἐκεῖ... Ἐτοιμάζεται ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν ἀλλὰ σταματᾷ. Νομίζει, ὅτι ἂν περιμένει ἀκόμη ὀλίγον, θὰ λάβῃ περισσότερον θάρρος διὰ νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν μητέρα του.

Τέλος ἀποφασίζει νὰ εἰσέλθῃ ἀπὸ τὴν μικρὰν θύραν.

Κρᾶκ... Ἄνοίγει ἡ θύρα καὶ ὁ κώδων κτυπᾷ δυνατὰ. Ἐτελείωσε πλέον, πρέπει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐὰν ἡ μαμά του δὲν εἶναι ἐκεῖ, θὰ δυναθῇ νὰ ἀλλάξῃ ἐνδυμα, ἢ, χάρις εἰς τὸ σκότος, τὸ συμβᾶν θὰ διέλθῃ ἀπαράτρητον.

Ἡ ἐλπίς αὐτῆ εἶδωκε θάρρος εἰς τὸν Πετράκη... Ὡθεῖ τὴν θύραν.

Ἡ μαμά δὲν ἦτο ἐκεῖ, ἀλλὰ ἀντ' αὐτῆς ἐκάθητο εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἐστίας, ὅπου ἐλαμπεν ζωηρὸν φῶς φωτίζον ὅλον τὸ δωμάτιον, ἡ μάμη, ἡ κακὴ μάμη, ἡ ὁποία συγνὰ ἐμάλωνε τὸν Πέτρον διὰ τὰ λάθη του.

Προσπαθεῖ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν τοῖχον τοῦ δωματίου, διὰ νὰ μὴ φανερωθῇ ἀλλ' αἱ προφυλάξεις του αὐτὰ τὸν προδίδουσι.

Μὲ στερεὰν χεῖρα, ἡ μάμη του τὸν ἐλάκει ἐνώπιον τῆς ἐστίας, καὶ... ἡ σχισμὰς φαίνεται πλατειά καὶ χαίνουσα!

— Παρήκουσε, Πετράκη εἰς τὴν μητέρα σου, εἶνε ἀνωφελὲς νὰ μὰς ἀπατήσῃς ἡ ἀπόδειξις εἶνε ἀρκετὰ φανερά. Εἶμαι διὰ τοῦτο πολὺ δυσηρεστημένη ἀπὸ τὸ ὕψωμα τῆς ἐνδυμασίας σου δὲν μὲνει οὔτε ἐν τεμάχιον διὰ ν' ἀναπλη-

Ἡ μάμη του τὸν ἐλάκει πλησίον τῆς.

ρῶσωμεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐσχίσθη. Θὰ ἀναγκασθῶ λοιπὸν νὰ βάλω ἐν τεμάχιον ἀνοικτοῦ χρώματος, τὸ ὁποῖον ἔχω. Δὲν θὰ ἔχῃ πλέον ὠραίαν φανεσίαν!»

Ὁ Πετράκης εἶναι πληγωμένος κατὰκαρδία! Πῶς νὰ φορέσῃ ὅλο τὸ καλοκαίρι ἕνα πανταλόνι μπαλωμένο!

Τὶ νὰ κάμῃ τὴν προσεχῆ Κυριακὴν; Πῶς νὰ ἴδῃ τοὺς συντρόφους του; Καλὸν λῆτερον νὰ μείνῃ μόνος παρὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν ἴδουσι οἱ φίλοι του, τοὺς ὁποῖους εἶχεν ὀλίγον προσβάλῃ διὰ τῆς ὑπερηφανείας του! Σκέπτεται περισσότερον καὶ εὐρίσκει τὴν θέσιν του μᾶλλον ἀπελπιστικὴν. Μὲ ὅλα ὅμως τὰ ἐλαττωματὰ του ὁ Πετράκης, ἔχει ἐν μέγα προτέρημα τὴν εὐκρινεῖαν· παρατηρεῖ πόσας ἀνοησίας ἔκαμε ἀπὸ τὴν πρωίαν καὶ μεταμελεῖται πικρῶς.

Αἰφνης, ὅπισθεν τῆς ἐστίας εἰς γρύλλος ἀρχίζει νὰ ψάλλῃ.

Ὁ Πετράκης ἐννοεῖ τὸ μικρὸν ἄσμα τοῦ πτηνοῦ καὶ ἰδοὺ τί νομίζει ὅτι τῷ λέγει:

«Ἐκαμες ἐν σφάλμα Πετράκη. Ἄλλὰ σφάλμα τὸ ὁποῖον ἀναγνωρίζει κανεὶς εἶναι ὡς νὰ μὴ τὸ ἐπραξῇ. Θὰ ἦσαι πλέον εὐπειθὴς καὶ ὀλιγώτερον ὑπερήφανος εἰς τὸ μέλλον, θὰ ἐπιστρέψῃς πάλιν νὰ παίξῃς μὲ τοὺς μικροὺς σου συντρόφους· θὰ σὲ περιγελάσουν ὀλίγον, βεβαίως, ἀλλὰ σὺ δὲν θὰ δυσηρεστηθῆς, διότι θὰ ἔχῃς δικαίον.

— Μάλιστα αὐτὸ εἶναι.»

Ὁ Πετράκης σηκώνεται μὲ ἀπόφασιν καὶ τρέχει εἰς τὴν γιαχιά του.

— Γιαχιά, θὰ μπαλώσῃς τὸ πανταλόνι μου ὅπως εἰμπορεῖς, καὶ ἄλλοτε θὰ τὸ προσέχω περισσότερον καὶ θὰ ὑπακούω εἰς τὴν μητέρα.

Ἐχω πεποιθήσιν ὅτι τὸ ἐμβαλωμένον πανταλόνιον θὰ τῷ ὑπενθυμίξῃ καθ' ἐκάστην τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ θὰ τὸν κάμῃ νὰ κρατήσῃ τὸν λόγον του.

(Jeanne Stannis)

ΕΙΡΗΝΗ Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ.

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ

Μὴ ὀργισθῆς κατ' ἀδελφοῦ, μὴ τὸν περιφρονήσῃς, ὅς ἦνε καὶ ἐλάχιστος, καὶ μὴ τὸν ἐξυβρίσῃς.

Ἄν ἔχῃ τίς τι κατὰ σοῦ ἀδικίως ἢ δικαίως, συνδιαλάττου μετ' αὐτοῦ προθύμως καὶ ταχέως.

Πρὸς ἠδονὴν ἀθήμετον μὴ ἐμβλεπε μηδόλως, ἀλλὰ νὰ βλέπῃς πάντοτε σωφρόνως καὶ ἀδόλως.

Ἀπόφευγε πᾶν σκάνδαλον ὡθοῦν εἰς ἀμαρτίαν, ἐτι τὸ ὄμμα σου αὐτὸ, τὴν χεῖρα τὴν ἰδίαν.

Μηδένα ὄρκον ὄμνυε· ἀλήθειαν ὀμιλεῖ· μὴ ἔχῃς ἄλλα εἰς τὸν νοῦν καὶ ἄλλα εἰς τὰ χεῖλη.

Εἰς τὸν κακὸν διὰ κακοῦ μηδόλως ἀντιτάσσου καὶ δάνειζε καὶ πάρεχε ἀφθόνως τάγαθά σου.

Νὰ ἀγαπᾷς εὐκρινεῶς καὶ τοὺς ἐχθρούς σου ἐτι· σὲ καταρώνται; εὐχρὺ σὺ· σὲ βλάπτουν; εὐεργετεῖ!

Νὰ ἐλεῆς ἐν τῷ κρυπτῷ, μὴ πρὸς τὸ θεαθῆναι· σὲ βλέπει ὁ Θεός· Αὐτὸς μισθαποδότης εἶνε.

Προσεύχου μὴ βαττολογῶν, μὴ θέλων ἐπιδείξειαι·
ἀρκεῖ τὰς πύλας τῆς ψυχῆς πρὸ τοῦ Θεοῦ ν' ἀνοίξῃς.

Συγχώρει, καὶ παρὰ Θεοῦ συγχώρησιν εὐρίσκεις,
εἰ δ' ἄλλως ἄσυγχώρητος ἀφηνήσκεις.

Νηστεύων, ἔσο εὐχαρῖς, καὶ κατηφῆς μὴ εἶσαι·
ἀνθρώπων δόξαν ἂν ζητῆς, τῆς ἐκ Θεοῦ πτερύσαι.

Θησαύριζε ἐν οὐρανῷ· οὐχὶ εἰς γῆν· καὶ οὕτως
αἰώνιος καὶ ἀσφαλὴς θὰ σοὶ ἀνήκη πλοῦτος.

Τῆς ἔσωθην ὀράσεως ἐπιμελοῦ ἐν πρώτοις·
ὁ νοῦς ἄς βλέπῃ ὑγιῶς· οὐαὶ ἂν τυφλώτῃς.

Δούλος Θεοῦ καὶ Μαμμωνᾶ μὴ γίνεσαι ἐπίσης,
ἂν τὸν ἓνα ἀγαπῆς, τὸν ἄλλον θὰ μισήσῃς.

Μὴ βασανίζῃς τὴν ψυχὴν ἀνωφελῶς σπαράττων,
μὲ τὰς μερίμνας τῶν φαρτῶν τροφῶν καὶ ἐνδυμάτων.

Θὰ ἔχῃς ὅ,τι χρήσιμον ἂν πρῶτον φίλος γείνης,
τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Μὴ κατακρίνης, ἐπειδὴ Θεοῦ δικαιοσύνη
θὰ κρίνῃ ἕκαστον καθὼς αὐτὸς τοὺς ἄλλους κρίνει.

Ἐργάζου εἰς διόρθωσιν ἀτομικὴν σου μᾶλλον,
καὶ ὅταν σὺ διορθωθῆς, διόρθωνε καὶ ἄλλον.

Τὰ τίμια εἰς εὐσεβεῖς κ' ἐμπίστους χαρακτῆρας
νὰ ἐμπιστεύησαι οὐχὶ εἰς ἀναξίων χεῖρας.

Καὶ ζήτηε παρὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ σύναμα μὴ παύσης
ἐπιδιώκων τὰ καλὰ καὶ θὰ τὰ ἀπολαύσης.

Διὰ τοὺς ἄλλους πράττε σὺ—αὐτὴ ἡ δικαιοσύνη,
πᾶν ὅ,τι θέλεις διὰ σὲ νὰ πράττωσιν ἐκεῖνοι.

Νὰ βαίνῃς τὴν στενὴν ὁδὸν καὶ ὄχι τὴν εὐρείαν·
ἄγει ἡ μὲν εἰς ὄλεθρον, ἡ δὲ εἰς σωτηρίαν.

Προσέχων ἀναγνώριζε καὶ φεῦγε πάντα πλάνον
ἐκ τῶν καρπῶν του τῶν σαπρῶν τὴν φύσιν του μανθάνων.

Κ. Α. ΔΙΑΛΕΙΣΜΑΣ.

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΛΑΓΩΣ

(Μῦθος)

Μία φορὰ κ' ἓναν, καιρὸ κατοικοῦσε 'ς ἓνα δάσος ἓνα
λοντάρι καὶ ὅσα ζῶα παγαίνανε 'κεῖ νὰ βοσκῆσουν τᾶ-
πιανε καὶ τὰ κατεξέσχιζε καὶ ἔτρωγεν ὅποιο ἤθελε·
τᾶλλα τὰ τρώγανε τὰ ὄρνια.

Τὸ κακὸ τοῦτο μὴ ὑποφέροντας τὰ ταλαιπώρα ζῶα
μαζογθῆκανε μιά ἡμέρα καὶ εἶπανε :

— Νὰ πάμε 'ς τὸ λοντάρι νὰ τοῦ εἰπούμε νὰ πη-
γαίνωμε καθ' ἡμέρα μὲ τὴ σειρά ἀπὸ ἓνα νὰ τρώῃ καὶ
νὰ μὴν πειράζῃ τὰ ἄλλα.

— Νὰ πάμε, εἶπανε ὅλα.

Κινήσανε λοιπὸν καὶ πήγανε 'ς τὸ λοντάρι. Καθὼς
τὰ εἶδε ἀγρίεψε, ἐσηκώθη ἡ τρίχα του μὴ πῆγαμῃ.
'Ἄλλ' ἐκεῖνα ἐσκύψανε κάτω καὶ τὸ προσκυνήσανε καὶ
τοῦ εἶπανε τὴν ἀπόφασιν των.

Τὸ παρεδέχθη.

Ἔτσι λοιπὸν ἀρχινήσανε καὶ παγαίνανε καθ' ἡμέρα
ἀπὸ ἓνα μὲ τὴ σειρά του καὶ ἔτρωγε. Πῆγε τὸ βόδι·
σήμερον, λόγου χάριν, αὐριο τὸ πρόβατο, μεθαύριο τὸ
γίδι καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἔτσι λοιπὸν ἦρθε καὶ ἡ σειρά τοῦ λαγοῦ νὰ πάῃ.
Ἐκίνησε λοιπὸν ὁ λαγὼς καὶ πήγαμε, ἀλλὰ ἄργησε
νὰ πάῃ, δὲν ἐπῆγε 'ς τὴν προσδιωρισμένη ὥρα ποῦ

ἔτρωγε· ἐπῆγε ἀργότερα. Καθὼς τὸν εἶδε ἐθύμωσε καὶ τοῦ λέει.

— Γιατί δὲν ἦρθες 'ς τὴν προσδιωρισμένη ὥρα καθὼς καὶ τᾶλλα, μόν' ἄργησες ;

— Θὰ ἐργόμουνα, εἶπε ὁ λαγὼς, ἀλλὰ δὴ παρακάτω εἶνε ἄλλο ἓνα λον-
τάρι καὶ μὲ ἐμπόδισε· ἤθελε νὰ μὲ φάῃ, ἀλλ' ὅ,τι κἄνανε τὰ πόδια μου καὶ
ἐφθασα ἐδῶ.

— Καὶ ποῦ εἶνε, λέει τὸ λοντάρι ; πάμε νὰ μοῦ τὸ δείξῃς, νὰ τοῦ δείξω γὰρ
πόσ' ἀμπίδια πιάνει ὁ σάκκος.

Ἔτσι λοιπὸν κινήσανε καὶ πήγανε ἔως κάτω. Ἐκεῖ ἦτανε μιά λίμνη βαθειὰ
μὲ καθαρῶτατο νερό· πλησιάζει λοιπὸν ὁ λαγὼς 'ς τὴ λίμνη καὶ λέει τοῦ λον-
ταριοῦ :

— Ἐδῶ μέσα 'ς τὴ λίμνη εἶνε.

Κυττάζει τὸ λοντάρι μέσα 'ς τὴ λίμνη, βλέπει τὸν ἴσκιό του, νομίζει ὅτι τῷ
ὄντι ἦτανε ἄλλο λοντάρι. Πέρτει μέσα νὰ τὸ ἀρπάξῃ, πνίγεται καὶ πάει.

Εὐνόητος ὁ μῦθος. Ὁ λαγὼς τὸ δειλότερον τῶν ζῶων κατεπόντισε τὸν λέον-
τα, τὸν βασιλεῖα τούτων διὰ τῆς εὐφυΐας αὐτοῦ καὶ νοσημοσύνης ἅμα.

ΜΙΧΑΗΛ ΔΕΛΕΚΟΣ.

Παιδίον άνάρπαστον ύπ' αετού

Έν τοίς περίε τοϋ Τρενσίμ της Ούγγαρίας, ένώ παιδίον ηλικίας δύο και ήμίσεος έτών έπαιζε πλησίον του πατρός αυτού, άνηρπάσθη ύπό τερατίου αετού όρμησαντος αίφνης έκ των νεφών και άπήχθη ύπ' αυτού εις τά όρη. Η άτυχής μήτηρ παρίστατο εις τό σπαρακτικόν τουτό θεάμα από του παραθύρου της οικίας ούδεμίαν δυναμένη να παράσχη βοήθειαν εις τό τέκνον αυτής, καθόσον ή άρπαγή και άπαγωγή συνέβη έντός των δευτερολέπτων.

Τί παράγει είς κόκκος σίτου

Παραδεχόμενοι ώς βέβαιον, ότι επί γονίμου γής εις κόκκος σίτου παράγει κατ' έτος 50 κόκκος, έκαστος δε τούτων έτέρους 50 και ούτω διαδοχικώς έξακολουθούσης της παραγωγής, θέλομεν έχει μετά δύο έτη κόκκος 127,500 και μετά δώδεκα έτη τό μυθώδες ποσόν 249,023,437,500,000,000,000, ήτοι 249 πεντάκις έκατομμύρια κόκκων, ή 519 ώς έγγιστα τρισεκατομμύρια κοιλών σίτου, άρκοϋντος να θρέψη πάντας τούς κατοίκους της γής (πρός 25 κοιλά κατ' άτομον τό έτος) επί 9,143 έτη!! ή επί 315 γενεάς των σήμερα κατοικούντων την Γήν.

Ο όργανισμός του άνθρώπου

Ο άνθρωπος δεν έχει τό αυτό βάρος πάντοτε κατά τό θέρος ο ύγιής άνθρωπος βαρύνει τρεις λίτρας όλιγώτερον από τον χειμώνα. εκ πάντων δε των ζώων έχει τον μέγιστον σχετικώς έγκέφαλον. συνήθως τέσσαρας λίτρας επί έκάστην λιτρών βάρους του σώματος. Έν τώ άνθρωπίνω σώματι ύπάρχουσιν έν όλω 247 όστα, ών 60 έν τη κεφαλή, 67 έν τώ κορμώ, 60 έν ταίς χερσί και τοίς βραχίσι και 60 έν τοίς ποσίν. Η καρδιά

πάλλεται 4000 ανά πΐαν ώραν. Άπαν τό έν τώ άνθρωπίνω σώματι αίμα, 15 περίπου μέγρις 25 λιτρών βάρους διέρχεται έν μιΆ ώρα δεκαοκτάκις δια της καρδιάς και διατρέχει έντός λεπτού τουλάχιστον 125 ποδας.

Κάτω αί έρυθράι περικνημίδες.

Παρετηρήθη ότι όσα παιδιά φέρωσιν έρυθρας περικνημίδας συνεχώς, πάσχουσιν από φλυκταινώσεις εις τας κνήμας κα' τούς πόδας των, τούτου δε ένεκα τό ιατρικόν έδριον των Παρισίων ενήργησεν έσχάτως αναλύσεις του χρώματος τούτου, ίνα ανακαλύψη άν υπήρχον εις αυτό δηλητηριώδεις ουσίαι. Άνεκαλύθη δε ότι τό χρώμα τουτό γίνεται έξ ανέλιγης και έμπεριέχει άρκοϋσαν δόσιν όξυδίου του άντιμωνίου. Έπειδή λοιπόν τά παιδιά ιδρώνουσι κατ' ύπερβολήν, μεγάλη τουτού δόσις εισέρχεται εις τούς πόρους των και προσενεί τας παρατηρουμένας ελκταινώσεις.

Φάρμακον κατ' του πυρετού

Ο Ρώσος ιατρός Φλατώφ συνιστά όπου δεν ύπάρχει κινήνη να μεταχειρίζωνται ήλιοτρόπια (είδος μεγάλου κινρίνου άνθους πλήρους σπόρων έν τώ μέσφ. κοινώς ονομαζόμενου ήλιος). Λέγει δε ότι γίνεται μεγάλη αυτού χρήσις έν Τουρκία και έν τη Νοτίω Ρωσία προς θεραπείαν του πυρετού ύπό του λαού.

Λαϊκά γλωσσικά Γυμνάσματα

(Σύντομα ποδά)

— Πάπια, πάπια, πάπια, πάπια, πάπια, πάπια, πάπια, πάπια, πάπια, πάπια.

Σημ. Η. Ύ. Προσέριτε δυνατώτερον την παραλήγουσαν και θέ ιδίτε ότι θέ άπαγγείλητε καλλίτερον.

— Σφάκα μπουρσφακα με τά μπουρσφακάκια της. Σφάκα μπουρσφακα με τά μπουρσφακάκια της.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΧΩ

— Γιατί Κώστα δένεις κόμβον 'ς τό μανδύλι σου;
— Για να θυμηθώ να ζυπήσω αύριο τό πρωϊ εις τας δ.

Αράσος της Πρωίας

— Και πώς τό ξεύρεις, Κουφιοκεφαλάκη;
— Τό γνωρίζω, διότι έπαθα κ' έγω την ιδίαν ασθένειαν.

Μπάμ-Μπούμ

Ο μικρός Νίκος μίαν ήμέραν τρώγει εις τό ξενοδοχείον και πληρώνει τον λογαριασμόν.

— Και για τό φαγον κύριε; έρωτά ό υπηρατών αυτόν, δέν θα δώσητε τίποτε;

— Δέν έφαγα άπ' αυτό τό φαγητόν, άπαντά ό Νίκος.

Μικρά-Δειλή

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Άίνιγμα 206

Μέρος της χειρός σου είμαι άν ούδόλωσ με έγγίσσης μέλαν πράγμα σχηματίζω άν με άποκεφαλίσσης.

Ηρακλής Γ. Μαρούνης

Άίνιγμα 207

Τό πρώτον μέρος είναι ναϋς Πλοϊόν τό δεύτερόν μου Νομού τινος πρωτεύουσα Είναι τό σύνολόν μου

Πολικός άστήρ

Άίνιγμα 208

Ένός ζωού φίλτατέ μου Έν άν αφαιρέσης γραμμα, Τρόφιμον έκ των άριστων Θα προβάλη έν τώ άμα'

Έμμ. Μ. Ζευγάλης

Άίνιγμα 209

Όρος είμαι; αλλά ποϊόν; Περιστόν να τό ειζεύρης; Άν μου κόψης τό κρανίον, Τότε ζώον θέ με εύρης

Γέρων του Μωριά

Κακογεγραμμένον 210

ΠΟΥ ΠΟΥΛΑΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΒΟΥ;
(Πώς πρέπει να γραφώσι αι άνω λέξεις δια να χωρισθώσι και αναγνωσθώσι καλώς;
Μπάμ-Μπούμ

Άίνιγμα 211

Με κεφαλήν με πίνεις Άκέφαλον με ψήνεις

Θ. Σ. Μπίκος

Άπροσδόκητον 212

Ποία θάλασσα δέν είναι λευκή;

Κ. Τριχογλίδης

Άίνιγμα 213

Και με μιά και με άλλη Κεφαλή σοφός προβάλλει

Βόας ό σνοσφυγκήρ

Άίνιγμα 214

Είμαι νήσος και με ξεύρεις όπως είμαι άν μ' άρίσης; Άθλον παρευθός θα εύρης; Ηρακλέους άν με λύσης.

Ι. Βοτάκης

Άίνιγμα 215

Ένα πράγμα θέ ιδίτε Που ν' αντίθετον πολύ Όλωσ διόλου δέν μικραίνε; Άν του λείψ' ή κεφαλή.

Προμηθεός δεσμώτης

Λύσεις άσκήσεων Ε' τεύχους

201) Η Μέλισσα. - 202) Η Λείον= Πήλιον. - 203) Η όμδρέλα. - 204) Κρίνος= Ρήνος. - 205) Σάμος= άμμος.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

Όσοι δέν ήτύχησαν να άκροσθώσι του εύφραδέστατου των παρ' ήμιν έκκλησι. ήγτόρων κ. **Ήνατίου Μοσχάκη**, ύφηγητού της θεολογίας έν τώ Πανεπιστημίω κλπ. κατά τας πέντε αυτού όμιλίας, ως άπήγγειλεν έν τώ ναφ του Άγίου Γεωργίου Καρύτση περί του οικογενειακού βίου, δια **μιάς μόνον δραχμής** ήδη δύνανται να έντροφήσωσιν περί αυταίς δημοσιευθείσας πρό τινος εις άναρίθμητα αντίτυπα ύπό τον άνω τίτλον και έν αυταίς δημοσιευθείσας πρό τινος εις άναρίθμητα αντίτυπα ύπό τον άνω τίτλον και έν αυταίς δημοσιευθείσας περί του **οίκου, του γάμου, των συζύγων, των γονέων και των τέκνων.**

“Όλους τοὺς μικροὺς μου φίλους, οἱ ὅποιοι ἤρριστευσαν εἰς τὰς ἐξετάσεις των πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν γονέων των, τῶν διδασκάλων των καὶ ἐμοῦ τοὺς συγχίρω ἀπὸ καρδίας ἔλους, ἔλους.

Δὲν ἔλαβον οὔτε ἐπιστολὴν σου οὔτε συνδρομὴν, φιλιτάτῃ *Ἰφιγένεια Α. Σαρσέντη*. Τί συμβαίνει; ἀρα γε;

Ὁ θυμωμένος μου φίλος *Πολικός Ἀστὴρ* μοι γράφει, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ τὴν καθυστέρησιν τοῦ παρελθόντος τεύχους, τὰ ἐξῆς: «Ἐρωτῶ εἰς τὸ ταχυδρομεῖο καὶ ἀκούω τὴν ἀποστολεῖα φράσιν: *δὲν ἦλθε* ἀπελπισία μὲ καταλαμβάνει καὶ τρέμων ἐκ τοῦ φόβου μήπως ἔπαυσε τὴν ἔκδοσίν του ἐπιστρέφω εἰς τὴν οἰκίαν μου. «Ὡς μὴ ἴδω ποτὲ τὴν ἡμέραν αὐτὴν Θεὲ μου!»

Καὶ ἄλλα πολλὰ γράμματα μικρῶν καὶ μεγάλων συνδρομητῶν μου ἔλαβον γεμάτα ἀγαπὴν ἀληθῆ, διὰ τὴν ὁποίαν τοὺς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας.

«*Παμπόνηρο*, μοι γράφει ἡ μικροῦλα *Τρα-λα-λά*, θέλεις νὰ βλέπῃς ἂν σὲ ἀγαπῶμεν καὶ δι' αὐτὸ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μᾶς κάμνεις τὰ παιγνίδια αὐτά.»

Σοῦ τὰ ἔστειλα, ἀγαπητὴ *Α. Κ. Κρησιόπουλε*, καὶ πιστεύω ὅτι ἤδη θὰ τὰ ἔχῃς λάβει. Γράψε μου.

Φαντάζομαι μὲ πόσην χαρὰν θὰ ἀναγινώσκῃς τὸν πρῶτον τόμον μου ἐξηπλωμένος εἰς τὴν ἀμυώδη ἀκτὴν, ἀγαπητὴ *Ρήτορ Δημόσθενε*. Μὲ τὸ κύμα τὸ ὁποῖον γλυκὰ γλυκὰ θὰ διαλύῃ τὸν ἄρρον του πλησίον σου σοὶ στέλλω πολλὰ πολλὰ φιλήματα καὶ θωπεΐας.

Ἐλαβον τὸ ὑπόλοιπον, φιλιτάτε *Λεοντόκαρδε Λεονίδα* μαζὺ μὲ τὰ πολλὰ φιλήματά σου καὶ τὰς λύσεις. Σὲ εὐχαριστῶ δι' ὅλα.

Σοὶ ἔστειλα τὸ καθυστερούμενον φυλλάδιον τοῦ μηνὸς *Μαΐου* ἀγαπητῇ *Μπέλιω Σπεταιώτῳ*. Τὸ ἔλαβες;

Σὰς ἐνέγραψα πλήρης χαρᾶς, διότι τόσον προθυμὸς ἐπεζητήσατε τὴν φιλίαν μου φιλιτάτοι *Ἐμμ. Μικέλη*, *Μοηγοῦλα Ρούση* καὶ *Μαριγῶ Θ. Καμαρισῶ*.

Εἶδες, ἀγαπητὴ *Προμηθεῖ Λεονίδα*, ἔβαλε ὅλα τὰ δυνατὰ του καὶ μετὰ δύοστρεῖς μῆνας, ἂν ἕως τότε ὑπάρχῃ, ἐλπίζω ὅτι θὰ κατα-

στῇ ἐνήμερος. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὕλην μὴ ζητῆς πράγματα ἀδύνατα. Κάμνει ὅ,τι τοῦ ἐπιτρέπουσι αἱ δυνάμεις του, καὶ πάλιν πολλὰ εἶναι. Μὲ τὴν τελευταίαν ἀπόφασίν σου δὲν συμφωνῶ. Τὸν ὑπέρητην, τὸν κύνα καὶ τὸν ὄνον, οἱ ὅποιοι εἰς τὴν νεότητά των ὅπωςδὴποτε σὲ ὑπέρητησαν, μὴ βρίζῃς ὡς ἀρχήστους εἰς τὸ γῆρας των:

Τὸ γῆρας φέρει σεβασμὸν
Καὶ τοῦ μωροῦ εἰσέτι,
Σὺ τὸν μωρὸν λησιμόνησον
Τὸ γῆρας ἐεργέτει.

Πόσοι συνδρομηταὶ μου μὲ λατρεύουν χωρὶς νὰ μοὶ τὸ εἶπουν!... Ἐμαθον ὅμως ἓνα, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀγάπῃ καὶ λατρεία κρουφῇ πρὸς ὅ,τι καλὸν καὶ εὐγενές, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ μ' ὅλην μου τὴν καρδίαν!... Εἶνε ὁ μικρὸς *Βασίλειος Ἰω. Ἀγκωνάκης*. . . Ἐν ἀπὸ τὰ ἐπιμελέστερα καὶ καλλίτερα παιδιάκια, τὸ κρουφὸ καμάρι τῆς οἰκογενείας του. Ἐφέτος, εἰς πάντοτε, ἤρριπτευσεν εἰς τὰς ἐξετάσεις. Ἄλλοτε θὰ σὰς εἶπω ἄλλα κατορθώματά του, κατορθώματα ἐπιμελείας καὶ μελέτης, καλὰ παραδείγματα, καὶ καλὰ σημεῖα διὰ τὸ λαμπρὸν του μέλλον, διὰ τὰ ὁποῖα τὸν συγχίρω καὶ τὸν ἀγαπῶ πολὺ!

Πῶ πῶ πῶ, πῶς νὰ σὰς πῶ, τί χαρὰς ποῦ ἔχει τώρα ἡ μικροῦλα *Λεονόρα* τοῦ φιλιτάτου *Λεκατσῶ*! Τώρα ποῦ ἐτέλειωσε, ἀπὸ τὰ μαθήματα, τὸ σπῆτι ξεθεμέλιωσε ἀπὸ τὰ πηδῆματα! Πρῶτῃ εἰς ὅλα, πρῶτῃ ἐφάνῃ, καὶ γι' αὐτὸ ὅ,τι θέλει κάνει!

Ὁ φίλος μου *Η. Μαρούνης* ἀγαπητὴ *Ν. Λάμπρα* μοὶ ἔστειλε τοὺς ἀριθμοὺς τῶν φύλλον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ *Περιοδικοῦ*, εἰς ὃ εἶχον δημοσιευσθῆ τὰ ἀνίγματα καὶ ἡ «*Παιδικὴ Ἠχώ*», τὴν ὁποίαν μοὶ ἔστειλες καὶ ἐδημοσίευσα. Δὲν θέλω νὰ πιστεύσω ὅτι τὰ ἔχεις ἀντιγράψει καὶ διὰ τοῦτο παραδέχομαι ὅτι εἶναι κάποια σατανικὴ σύμπτωση, ἡ ὁποία εἶβε νὰ μὴ ἐπέλθῃ ἄλλοτε!

Εἰς τοῦδε λοιποῦ. . . εἰς τὸ ἐπόμενον.

Ἐρεκεν βλάβης τοῦ πιστηρίου τοῦ τυπαραφείου ἐν ᾧ ἐκτυπῶται τὸ φέλλον ἐθράδονεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἢ ἔκδοσις αὐτοῦ.